

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

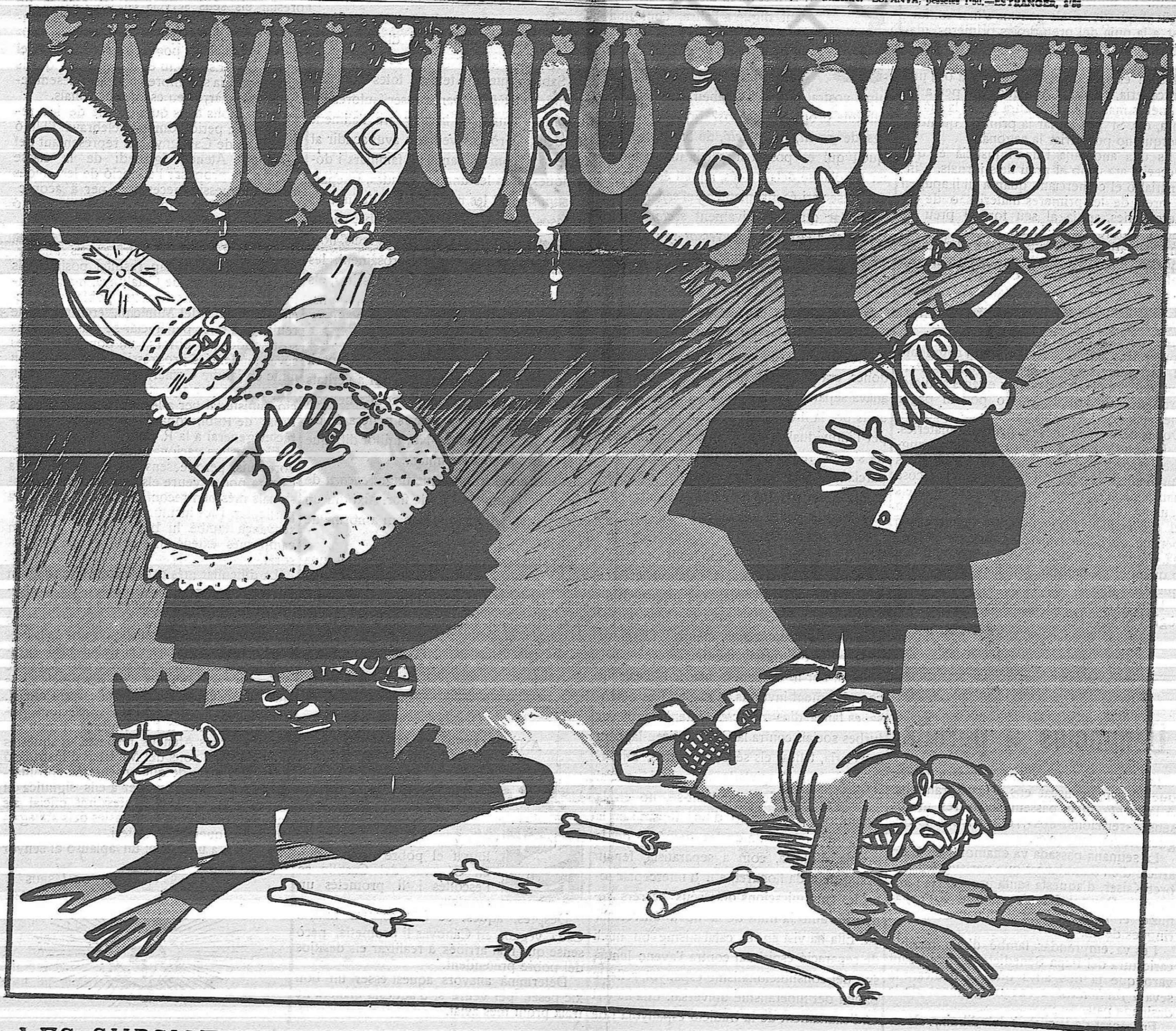
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosa)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

LES SUBSISTENCIES

—Qui ho diu que estàn altes?... Bé hi arribem nosaltres!...

Testes coronades

El rei de Bèlgica, el rei de Serbia, el rei de Montenegro... Tres reis sense reialme... Tres reis infortunats amb corona d'espines...

Alemanys i alemanòfils es burlen de la situació d'aquests tres reis. En prosa, en vers, en dibuixos, fan ironies cruels i grolleres

Que riguin ara i facin burles els alemanys i els alemanòfils. Riurà bé qui riurà, l'últim. Ja veurem, a fi de comptes, quines seràn les testes coronades que perdràn la corona. Ja veurem si seràn els monarques de Bèlgica, Serbia i Montenegro, o si seràn els d'Alemanya, Àustria-Hongria, Turquia i Bulgària.

Ja ho veurem.

Els jornals

«No podem de cap manera apujar el jornal dels treballadors—diuen aquests dies els patrons de Barcelona,—perquè estem ja sofrint una crisi per la puja de les primeres materies industrials. Els nostres guanys s'han reduït, i quasi-quasi perdem diners. Com podem augmentar els jornals?»

L'argumentació dels patrons és superficialment lògica. Només superficialment. Si un hom la examina amb detenció, veu com és del tot falsa.

En primer lloc, els patrons diuen que les primeres materies s'han apujat. No ho negarem. És un fet cert. Però cal formular la següent qüestió: si els patrons s'han conformat a la puja del preu de les primeres materies (perquè no es poden conformar a la puja del preu de la mà d'obra? Ells, quan calculen el preu de cost d'una obra o d'una mercaderia, compten una quantitat per a les primeres materies, una altra per a la mà d'obra, etc. Si pot variar la primera quantitat (perquè no pot variar la segona?)

És una anomalia i una injustícia el que succeeix ara amb el preu dels jornals. L'industrial o el comerciant, quan a ell li apugen el preu de les primeres materies o de les mercaderies, apuja al seu torn el preu de venda. L'obrer ven el seu treball manual, una part de la seva vida; i quan el cost de aquesta se li apuja (no pot apujar ell el preu del seu treball?)

La justícia i la lògica demanen alhora que el treball de l'obrer no sigui de pitjor condició que una mercaderia qualsevol. Si el preu de cost d'una mercaderia s'apuja, el comerciant o l'industrial paguen l'augment i el carreguen sobre el preu de venda. ¿Perquè no s'ha de fer el mateix quan s'apuja el preu de la mà d'obra? «No podem pagar més els jornals» s'exclamen els patrons. Doncs bé paguen més les primeres materies.

Posem l'exemple dels forners. Ve un augment gros del preu de la farina, i les fleques augmenten el preu del pa. La mateixa cosa hauria de succeir quan els obrers apugen els seus jornals. Diuen els patrons flequers quan el cas arriba: «Apugem tant o quant el pa, perquè s'ens ha apujat tant o quant la farina.» Igualment podrien dir: «Apugem tant o quant el pa, perquè s'ens han apujat tant o quant els jornals dels operaris.»

Dins el present règim social, això és lògic i lo equitatiu.

A. R. I V.

Denuncies a parells

Ja hi tornem a ésser. Ja feia massa temps que el senyor fiscal ens deixava tranquils. A la *cuanta*, quan passem dos o tres mesos sense «relacionar-nos», ens enyora i vinguen noves denúncies.

La setmana passada va enamorar-se d'un article d'en Samblancat que parlava del pobre Kaiser, d'aquesta santa innocència i angelet-de-Déu: tot d'una pesca que voi organitzar el món i redimir l'humanitat amb xeringues de 42.

I es va emprendre també d'una terrible caricatura del Papa Beneditte, d'aquest sant varó que fa dos anys que vé dedicant la seva *infal·libilitat* a l'aconseguitment de la desitjada pau.

Enamorat de l'article i del dibuix, el se-

nyor fiscal, que no somnia sinó amb l'extrema neutralitat, va exterioritzar-nos el seu afecte, com sempre, amb unes quantes carícies del seu llàpiz roig.

¿Com ho podríem fer per a convèncer aquest bon senyor que no ens hauria d'estimar tant?

Massa carinyo, massa carinyo embafal!

“SECTARIS”

En el fort de la discussió, el creient digué a l'altre, com una invectiva: *Sectari!*

¿Sectari? — vaig pensar. —

Precisament aquesta és la gran culpa vostra, catòlics. ¿Sabeu què vol dir, amb tota propietat, *sectaris*? Equival a homes de *partit*, de *fracció*, de *bandera*. Tot aquell qui es posa a sí mateix un distintiu per a isolar-se dels demés, aquell és un sectari. El sectari és, propiament, el *separatista*.

És clar que primitivament *sectari* volia oposar-se a la noció d'*universal* representada per la paraula *catòlic*. Però ja hi havia un error de visió curiosíssim. El sectari, en efecte, resultava *separat*. I no era ell qui es separava; eren els altres qui el separaven: l'*excomunicaven*; el treien de l'església, això és, de la reunió, de l'assemblea. En realitat, doncs, era l'Església qui, paulatinament, se anava separant de la comunitat dels homes units per la llibertat de l'expansió espiritual, per l'individualitat del pensament. L'Església s'anava reduint, cada dia més, a secta, a parcialitat. Ella se circumscribia per moments a un sol tò de l'ànima, mentre els *dissidents* establien entre sí els lligams de una nova solidaritat.

Així va néixer la comunitat civil, en front de la comunitat religiosa. L'Estat va créixer davant l'Església. I l'Estat, per intermèdi de la Revolució, va esdevenir a son torn potència universal, *catolicisme*, mentre l'Església s'empetití progressivament.

Avui, per fi, els papers haurien d'estar ja completament invertits. L'Església es defensa, es tanca dins *reductes*, intenta sublevar turbes socials contra la Ciutat. Mireu-la, com a sectària, tancar els seus cementiris; mireu-la aplicar una despietada excomunió social an els seus enemics, amparant-se, no en la coneixença i professió d'una fè, sinó en la ignorància imposada de les demés i de la propia. Voldria, com a separatista, fer un bastió de cada llogaret, a fi d'interceptar totes les comunicacions dels seus darrers senyorius amb la llum de la nova universalitat. Ella ha vist en el catalanisme un nucli de separació espiritual contra l'avenç lentísim del constitucionalisme espanyol, reflecte pàlid del lliberalisme universal. Ella ha vist en l'exaltament de la tradició espanyola i de

la patrioteria un altre nucli de separació espiritual entre Espanya i Europa, com ho va ésser, històricament, el Sant Ofici. Ella ha vist, en fi, en l'acció egoista i autòlata dels imperis centrals una altra secessió favorable, un nucli de separació contra la solidaritat pacífica de les demés nacions europees agermanades, a l'ombra de la llibertat.

S'ha dit que religió vé de *relligar*, unir. Ve't-aquí, doncs, per una curiosa inversió de termes, que no hi ha res que desuneixi tant com la religió. Això senyala l'agudització de la decadència.

Un dia, amb un bon amic meu, ens dedicàvem a una bella fantasia. — ¿Perquè, — deiem, — no ha de formar-se en les grans ciutats una mena de Jardí d'acimatació de totes les religions? Com aquell qui doma tigres o lleopards, construiríem en una selva d'esbargiment, pagodes i mecquides, sinagogues i temples. Fins podria haver-hi, per entre-mig, alguna església catòlica... Perquè no? Una gran pietat humana les aculliria totes sota el mantell ufanós de la Ciutat. Sacerdots de cada culte aportarien a les cerimònies i als sacrificis una agradable policromia fastuosa. I el somriure més benèvol se deposaria, protector, sobre totes aquelles curiositats històriques, qui un dia foren vagues i primitives concrecions de l'idea d'infinit. Sabíem que, un temps, totes aquelles profundes metàfores varen ésser fautores de homicidis divinals, on la sang era l'aliment dels déus, però les veuríem avui acudir al nostre pas com a panteres familiars i domèstiques, amb les ungles tallades, i llepar-nos sumisament les mans a faisó de nobles i vistosos llebrers... Nosaltres també, com a artistes i no ja merament com a feels, nosaltres també adorariem, saborosament, les precioses figures: els amulets riquíssims, els fetitxes ingenuus, els ídols soperbs i monstruosos, els sobris ícons, les tristes imatges, els símbols de sa perduda significança... Les adorariem, no ja com a fruit de l'esperit humà, sinó com a flor, no ja com a veritats o trassumptes de veritat, sinó com a bellesa, com a vives resplandors de la bellesa única, qui també és divinitat. — No, millor dit; que és la única, la sola Divinitat...

(Adora en el fruit lo que tingui *encara* de flor, i lo que tingui *ja* de flor. Així diu un principi que ens hem posat com a norma de la nostra vida).

I nosaltres sentiríem aleshores, com una veritable *revelació*, aquesta altra pura i altíssima veritat: Mai se troba l'home més aprop de la Religió, que quan se troba més lluny de les religions.

GABRIEL ALOMAR

ANÈCDOTES POLÍTiques

L'empleat

SENSE cap recomanació havia lograt el pobre cessant que en Cánovas del Castillo se l'escollís i li prometés un empleu.

Després, aquest se feia esperar massa. Cada vegada en Cánovas li prometia, però sense que mai arribés a realitzar els desitjos del pobre pretendent.

Determinà allavors aquest ésser un bon xic pesat, per veure si d'aquesta manera ne treia profit més aviat.

I com ho pensà, ho feu. Cada vegada que en Cánovas sortia de casa seva se trobava a la porta amb el porfiat pretendent, que respectuós i cerimoniós no feia més que saludar a «Don Antonio» amb el berret a la mà.

I això, diàriament, demati, tarde i nit, amb tanta insistència, tan pesadament, amb tan muda i persistent i resignada constància, que arribà a ésser per en Cánovas una obsessió i una molestia.

Per acabar aquest estat de coses, en Cánovas, i per a treure's del davant a un home semblant, li firmà finalment la credencial.

El pretendent, millor dit, el que allavors era ex pretendent, anà a l'oficina corresponent a pendre possessió del seu càrrec el dia de *cobro*. I a la Nòmina, al costat de la seva firma, de son puny i lletra i sense vacilacions, escrigué: *¡Ay de quien le toque!*

En Cánovas no s'hi atreví. Ja sabia com les gastava!

MARCEL

UNA AL CLAU

PUNTEM-LI al govern actual un tanto favorable, guanyat pel ministre d'Instrucció Pública, senyor Burell.

Acaba de disposar el nostre simpàtic *company en periodisme* que'ls mestres nacionals puguin prestar els seus serveis en les escoles de creació particular, conservant totes les ventatges legals de la carrera, figurant sense número al escalafó i poguent reingresar en el servei de l'Estat amb el mateix sou que'ls correspondria si sempre haguessin desempenyat el seu càrrec en escoles nacionals.

Fa ja molts anys que, en una de les reunions que periòdicament celebrava l'Unió d'Ateneus de Catalunya, el representant del benemèrit Ateneu Igualadí de la classe Obrera va proposar l'adopció de les mides que's creguessin necessaries per a aconseguir dels poders públics aquesta disposició que acaba de dictar el senyor Burell.

No recordem si va fer-se allavors alguna gestió per a lograr-ho, però en cas d'haver-se fet, no va donar cap resultat positiu. Els Ateneus populars de Catalunya, malgrat suplir amb ventatja en moltes poblacions l'acció de l'Estat i del Municipi, eren mirats de reüll, una mica per tractar-se d'associacions sostingudes per obrers i un bon troç per les seves tendències progressives. El nostre bon amic en Jaume Carner, diputat pel Vendrell, ha pogut lograr aquesta beneficiosa disposició ministerial per a les magnífiques Escoles Ribas de Rubí, donant el senyor Burell caràcter general a la R. O.

Els mestres nacionals resulten altament favorecuts, perquè sense perjudicar-se en la carrera poden veure els seus serveis professionals més ben recompensats en una escola particular, i les institucions particulars d'ensenyança també hi beneficien al tenir un camp més extens on escollir el seu professorat.

La dificultat més grossa amb que topaven els Ateneus per a procurar-se bons professors, era la recança que tenien, els que havien obtingut el títol, de deixar les aventatges de la carrera. Encara que'l sou que se'ls oferia fós més important i el treball més agradable, preferien desempenyar una plaça de 625 a un recó de món, i no perdre els drets que'ls donava l'exercici de la carrera oficial.

Cridem l'atenció de les Associacions populars dedicades a l'ensenyança, i molt especialment als Ateneus, respecte an aquestes noves disposicions del Ministeri d'Instrucció Pública, segurs de que procuraran aprofitar-se dels beneficis que per a ells significa el poder triar entre el professorat oficial als més aptes i els més entusiastes dels abnegats que's dediquen al magisteri.

I, la raó a un moro: un aplauso al senyor Burell.

JEP DE JESPUS

El previsor

PERÒ, don Joan, ¿perquè amb aquests vinticin mil duros no's fa un vitalici? —No. —Vostè té molts anys de vida encara, ¿perquè anar vivint amb la renda petita que li dóna aquest? —No. —¿Que té parents? —No. —¿Que té fills naturals? —Aquests també serien parents, però no. —¿I doncs? —..... —Ah! ¿No respon? ¿Que no li sembla que tinc raó? —No. —¿I perquè? ¿Vol respondre? —Vui anar al cel. —Sí, en còs de camisa. ¿I que tenen que veure els vinticin mil duros amb el cel? —Molt i molt. —No sé pas què hi veu! —Jo sí, i tu també hi veuries si llegissis La Vanguardia en comptes d'aquests diaris avencats que no porten esqueles fúnebres. —Home... —¿No t'has fixat en que'ls senyors bisbes concedeixen dies i dies de perdó? —Sí. —Doncs mira, servidor no's vol torrar ni a l'infern ni al purgatori. Aquests vinticin mil naps me'ls compraré d'indulgències.

Sonata XC

É tu, té tu, té tu. Tot s'ho han repartit com bons amics i ara ja veureu lo que és tasca constructiva i administració i etcètera. Val més que s'ho hagin prèrs així perquè tampoc està bé que vagin a trets cada dia. Diu que el governador ha sospès el presupost de la Diputació. Bueno, ja el desospèndrà; m'hi jugo un peix, per molt exministre que se sigui i per molts poders que es tinguin és difícil, no difícil guanyar, sinó quasi segur perdre, jugant amb aquest fulano que es diu Prat. Que trebalieu encara? Sí? sembla mentida. A la vaga, homes, a la vaga. Val més anar-hi de grat que no per força, aixís no es fa el ridícul i com que l'acabament ja es veu venir el que serà; tindrem de parar tots, els uns perquè no tindran carbó per a fabricar, els altres perquè no tindrem paper ni tinta per a escriure, i els demés pararan de menjar, perquè no tindran pa. Creieu, tant és avui com demà, val més plegar desseguida. Són les aventatges de la neutralitat. Vinga no ficar-se amb ningú, vinga fer de salvavides, vinga vendre lo que demà t'ha de fer falta i després quan venen les males, com que no ets dels uns ni dels altres, com que tots desconfen de tu i ningú t'estima, al arribar els mals-de-cap, tots són bons per dir-te: Ja s'ho farà, senyor neutral. I tant com ens ho farem! sobre tot trobant-nos sense un pa a la post, tal com va deixar-nos el senyor Dato. Tu, no t'emportis els terroços de sucre. Què dius? que són per dar al goç? Criminal! Sucre als goços en les actuals circumstancies! Això és pitjor que tirar perles a les gallines o marguerides als porcs. Pobret rei de Montenegro! Mira que tenir d'anar a raure a Lió, la patria dels escarbats. La veritat és que els aliadòfils queden força malament amb els nostres nobres amics. Jo no diré que la França i la Rússia i àdhuc l'Anglaterra no hi hagin posat el coll, però pot-ser no li han posat prou. Fa molta engunia el veure aixafats els petits i més engunia encara veure com als primers dels petits els porten a llocs com Lió. Què hi farà a Lió el rei de Montenegro? Que voleu que s'estigui al pont mirant com

passen l'una darrera l'altra les ones del Ródano? que voleu que aprengui la teoria dels teixits, o que's fiqui en un café a fer com nosaltres i anar prenent aperitiuus? La veritat trobo que ja podien haver-lo portat al Rosselló o a la Cerdanya, a un lloc on hi haguessin muntanyes i boscos i mar i sol igual que a la seva terra. Ja tenim Weyler, vui dir ja tenim Estat Major Central, vui dir que ja hi ha patria, vui dir que no vui dir res. Bevem-hi? Bevem-hi.

MORITZ LI

LA LLETANIA D'AVUI

—Senyó Urzáiz, faci'ns l'obsequi, sense pensar-s'hi un instant, de dictà una real ordre rebaixant els drets del blat, doncs, de no aplicar depressa aquest remei, senyó Urzáiz, o la nació es mor de gana o això se'n va a can Pistras. —Senyó Urzáiz, mantenguis «firme» i no's deixi entabonar; per res del món accedeixi a rebaixar els drets del blat, doncs, si l'extrangé aquí entrava, ¿què seria, senyó Urzáiz, de la nostra agricultura i dels blaters castellans? —Senyó Urzáiz, se li demana que prohibeixi exportar, baix cap gènere d'excusa, ni un gra d'arròs valencià. —Senyó Urzáiz, se li suplica, si vol salvà als valencians, que obri a l'arròs d'aquell regne les portes de bat-a-bat. —Senyó Urzáiz, si a corre-cuita no priva al país galàic d'envià els seus bous a Anglaterra, aquí ens quedem sense carn. —Senyó Urzáiz, si posa trabes a l'envió de bestiar, els pagesos de Galícia van a quedar-se arruinats. —Senyó Urzáiz, ¿perquè tolera l'exportació d'aviram? —Senyó Urzáiz, ¿perquè el negoci d'aviram s'ha de privar? —Senyó Urzáiz, entengui i sàpiga que'ls cigrons s'han acabat. —Senyó Urzáiz, si sigrons busca, n'hi vendrem cent mil quintars. —Senyó Urzáiz, ¿ja té notícia de que l'oli es va agotant? —Senyó Urzáiz, ¿ja sab que l'oli abunda d'un modo extrany? —Senyó Urzáiz, no hi ha garrofes. —Senyó Urzáiz, sí que n'hi ha. —Senyó Urzáiz, el carbó falta. —Senyó Urzáiz, no és pas vritat. —Senyó Urzáiz, més energia. —Senyó Urzáiz, suau, suau... —Senyó Urzáiz, ¿però què passa? —Senyó Urzáiz, ¿però què fa? —Senyó Urzáiz, tanqui la porta. —Senyó Urzáiz, deixi passar!... —Senyó Urzáiz, té d'escolltar-nos. —Senyó Urzáiz, no'n faci cas. —Senyó Urzáiz, no tenim cebes. —Senyó Urzáiz, n'hi ha a gabadals. —Senyó Urzáiz, les pastanagues... —Senyó Urzáiz, el bacallà... —Senyó Urzáiz, vostè és un heròe. —Senyó Urzáiz, vostè no'n sab. —¿Visca el senyó Urzáiz mil voltes! —Uix!... Que baile el senyó Urzáiz!

Atendido lo transcrito; considerando, además, el mal genit que té l'home i lo molt nerviós que està, si de l'Urzáiz demà els diuen que l'han hagut de tancar en qualsevol manicomi, ¿oi que no ho extranyarán?

C. GUMÀ

MOSSÈN Ramón envià a cercar an en Pepet de cà la Paula. En Pepet digué: —Què deu voler-me el senyor Rector? I ho preguntà als amics. Aquests contestaren:

—Pepet, enrecorda't d'en Jaume, d'en Pau, d'en Pere i d'en Berenguera; enrecorda't de que:

«Mossèn Ramón enganya les criades, Mossèn Ramón enganya tot lo món. Les pobres criades, quan se'n van al lliit, la camisa curta i el cul aixèrit.»

En Pepet, de totes maneres, seguint el mateix camí que en Jaume, en Pau i en Pere, s'en anà a la rectoria i després de donar son nom fou rebut pel senyor Rector qui li digué:

—Hola, Pepet. —Déu lo guard. —I ta mare? —Bona. —Pepet, vols beure? —Home... vui dir mossèn Ramón, això mai cau malament. —Doncs, siguem-hi. Carmeta! Carmeta! Porta el ranci i els borregos, que hem de obsequiar a l'hereu de cà la Paula. Ah, ja, ja! Què't sembla el vinet? Quasi té tants anys com tu. I ara digues: Quan te cases? Els homes o casats o capellans, o a salvar ànimes o a enviar-nos criatures a doctrina. —Li diré... —Què, algún enredo? —No, senyor, no. Li diré... —I què m'has de dir, poca-vergonya? —Però, si li diré... —Que no trobes promesa? —Això. —Borinot! T'has fixat en la Carmeta? En coneixes cap més de tant maca? Doncs jo sé que està empenhada de tu. La Carmeta té trescents duros, sabs? Borinot! —Home! home!... vui dir mossèn Ramón, mossèn Ramón! —Aul ves a cercar a ta mare i que vingui a demanar-la. —Li diré... —Au! I al cap d'un mes els casava.

I al cap de quatre la Carmeta paria; per tota la vila no es parlava més que de la precocitat, i mentres uns parlaven de Cap-d'any abans de Pasqua, els altres cantaven:

Mossèn Ramón enganya les criades... I uns altres més insolents deien: Cargol treu banya.

En Pepet acabà per empipar-se i se'n anà a trobar al senyor rector: —Mossèn Ramón, vostè va enganyar-me. —I, ara! —Sí, senyor! ja sab lo que m passa... —Què? No ha anat tot bé? —Sí, però als quatre mesos? —I què, essent el primer? El primer surt quan vol. —Vol dir? —Sí, home, sí. Ara ja no tinguís por que els altres vindran tots cada nou mesos, si no et surten set-mesons.

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 21 AL 27 DE GENER DE 1916

Per terra

Què fan els corresponsals de guerra? Com és que segueixen avorrint-se i avorrint als seus lectors en mig de la monotonia de la lluita a Europa? Ja haurien d'ésser camí de l'Armènia, camí del Càucas! Allí están descapdellant-se ara els aconteixements més importants. El gran duc Nicolau ha fet notar la seva presencia en aquell front. Bé prou que l'han notada els turcs i els seus dignes amics els Kurdes! Amb un cop de puny al ventre del Gran Turc, és a dir, amb un atac sobtat al centre de la línia otomana, el rus l'ha enfonzada bravamet. En un front d'un centenar de kilòmetres, els turcs han hagut de retirar-se en desordre, sofrint milers i milers de baixes i perdent una enorme quantitat de material i de provisions. Fins ara, els presoners fets pels russos són uns 7.000. Els soldats del gran duc han arribat davant

Erzerum, ciutat importantíssima, el bombardeig de la qual ha començat.

Al front occidental, els alemanys han intentat tres o quatre atacs violents, que han fracassat del tot.

Als Balkans, els austriacs han ocupat les principals poblacions de Montenegro, amb els ports de Antivari i Dulcigno, i a més Scutari. Els montenegrins que han pogut retirar-se i els serbis que hi havia en la darrera població, se dirigiren a la costa albanesa.

Per mar

Un submarí anglès ha naufragat prop de les costes hol·landeses.

Els torpeders russos del mar negre han tirat a fons un gran nombre de velers turcs.

Per l'aire

Extraordinaria activitat aèria. Els fets més remarcables són el bombardeig de Metz i el de Monastir i Geuvgueli per esquadres d'avions francesos.

REPICS NEM a fer declaracions que pot-ser els hi semblaran una mica extranyes. Ens sembla que els republicans estan perdent al Ajuntament un temps preciós. Encara no's diu d'ells que hagin enviat definitivament a passeig als regidors lligueros recalitrants. Nosaltres creiem que no s'han d'entendre de masses raons. Ja ho sabem ara lo que ha passat. Doncs, au, ataquen-los pel cap!

Segueix malament la situació i segueix Barcelona salvant-se de les vagues per miracle, per veritable miracle, ja que ni sabem ni podem saber res de lo que veritablement passa.

—Doncs ¿i els diaris? —Els diaris no més diuen lo que els hi diu el Governador. Apropòsit d'això, i mantenint aquest mateix criteri, parlaven l'altre dia dos policíes. Un d'ells digué aproximadament això de que els diaris deien lo que volia el Governador. I l'altre respongué: —Así, dí que hablan por boca de ganso!

No's pot desitjar una vida més inquieta. Estem sempre amb l'ail al cor, pensant si ens deixaràn sense pa o sense carn o sense qualsevol altra cosa tan nutritiva. Es una delícia! Però ja cal que la Junta de Subsistències o qui sigui arregli això dels preus, perquè si s'ho pensen molt, lo que passarà serà una vaga general de compradors, que'ls farà esgarriar a tots.

Diuen que hi ha regidors dels que van sortir a començament d'any, que no se saben avenir de no ésser-ho. Sembla que els dies de sessió les cames els hi porten cap a la Casa Gran i que en el fons del seu esperit s'és feta una gran melangia. Un d'ells ha tingut la idea de crear una Escola de Regidors. Com se veu és una gran idea. Si se n'entera en Prat, li afanarà. Ja és l'última Escola que li manca fundar.

Dos amics estan llegint el diari. Es a dir: un llegeix amb veu alta i l'altre escolta. El que llegeix: «Ayer el Capitán general señor Alfau devolvio al Ayuntamiento la visita...» El que escolta: Té! Ja ni visites volen del Ajuntament!

A La Coruña sembla que han tingut una gran idea per això de les subsistències. L'idea, que de tant que els ha agradat l'han telegrafiada an en Romanones, és aquesta: Acunyació de monedes de set cèntims. Demanem la paraula per a proposar una esmena.

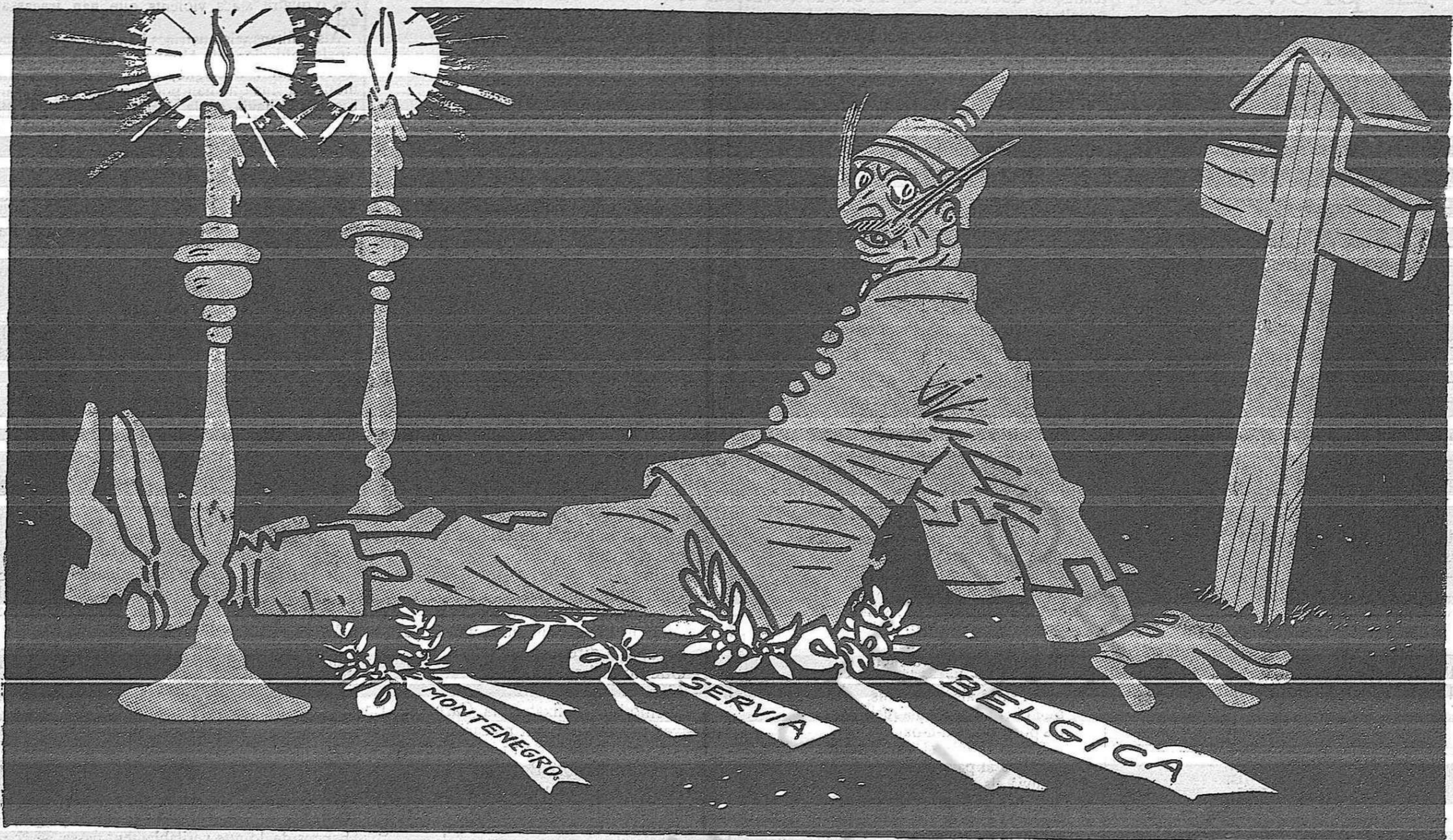
Acunyació... i reparto lliure. ¿S'aprova l'esmena? Queda aprovada.

Es parla de una candidatura de les nomenades d'altura per a les pròximes eleccions legislatives.

La formaran segurament: el doctor Martí i Julià, en Josep M.ª Roca, en Folguera i Durán, en Macià i en Bastardas.

Realment, són gent de prestigi, però se'ns acut preguntar: ¿Què hi aniràn a fer, a Madrid? Si hi van a renunciar l'acta, conformes.

Ha arribat l'hora

—Vaja, serà qüestió d'ageure'ns i adormir-nos damunt dels llorers...

Gran banquet en el «Centre de Dependents» en honor dels lligaires Abadal i Durán i Ventosa.

Diuen que és per a celebrar l'identificació d'idees entre electors i elegits; però cal... lo que ells celebren és la victòria.

Sinó que no ho diuen per por de que hi hagi gat.

Dels discursos que's pronuncien en el banquet se'n farà un llibre.

No duptem que seran mereixedors d'una gran tirada.

El Governador Civil ha sospès un acord de la Diputació Provincial, amb tot i anar firmat per la plana major dels liberals.

Aquests exemples diuen molt poc en favor de la nostra administració política.

Si els del primer pis no s'entenen ¿què farem els que vivim al soterrani?

S'ha sospès, per ordre del Governador de Màlaga, l'acord del Ajuntament de Vélez-Málaga retirant el retrat de don Armengol Giner de los Ríos, del saló de sessions.

Trobem que ha fet molt ben fet el tal governador.

Lo que més convingui.

Han entrat a engruixir les *huestes romanonistes* els ex-regidors que un temps formaren en el Nacionalisme, senyors Rius i Rius (marqués de Olé-Olá) i Nualart.

Na sabem qui hi perdrà més, si ells o el partit liberal.

Nostre Ajuntament ha acordat demanar al Poder Públic un ampli indult per a tots els presos de caràcter polític.

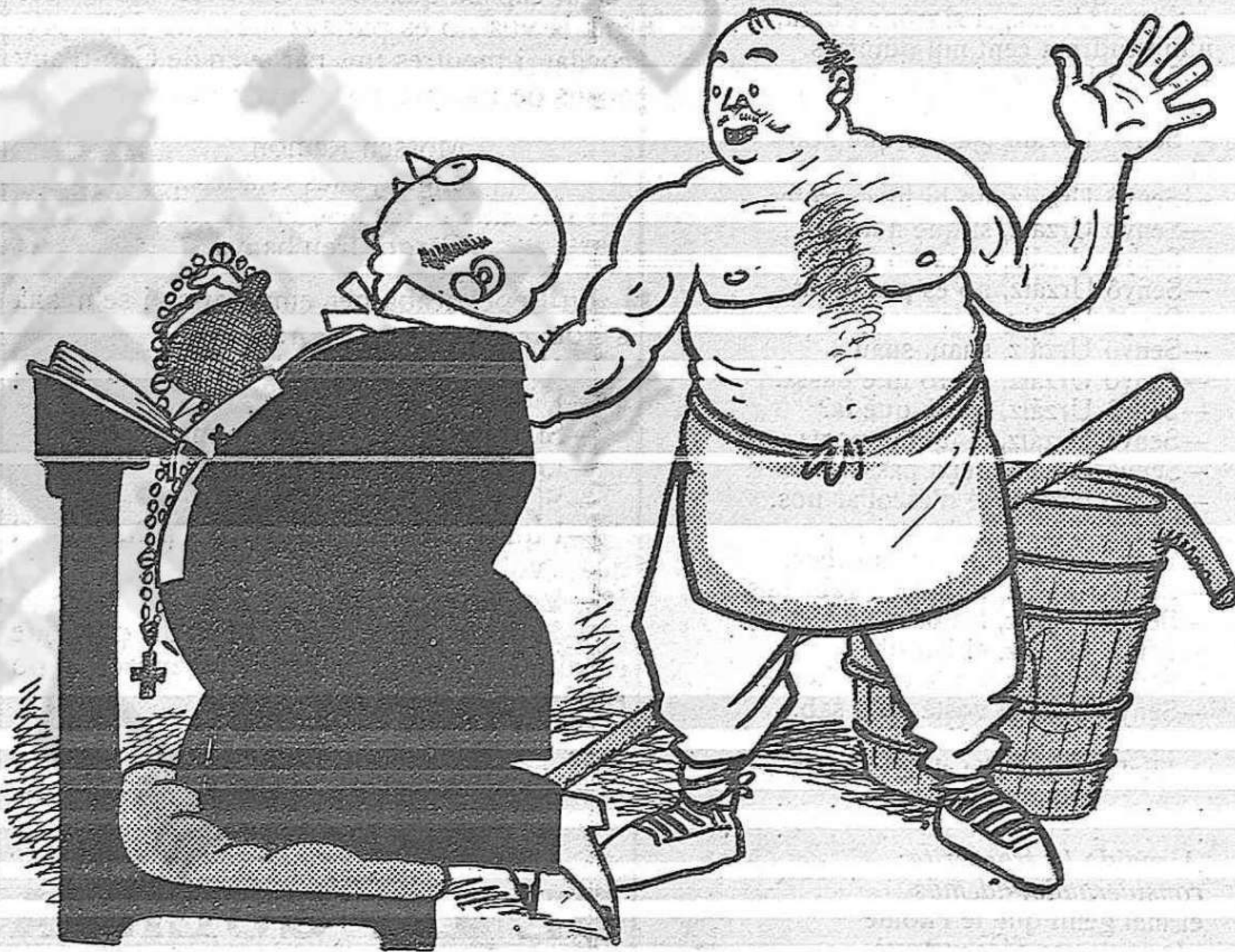
Confessem que de tant en tant nostre Ajuntament fa coses ben fetes.

El maurista Miquel Sastre acaba de donar una conferència sobre un tema social. Vet-aquí un Sastre que no pot conèixer gaire el paño.

Si ha da fer un traje als obrers, no ho dup-tin, més aviat els el farà estret i curt que ample i de creixença.

Sempre que veiem pels carrers de Barcelona les cabres de la llet passejant, saltant i fent allò altre com si fossin al corral seu, no podem menys de pensar en els regidors.

L'oració per les subsistències

—Nostre pa de cada dia, doneu-nos-lo Senyor.

—Oh, de cada dia no se'n refii massa; pot-ser serà de dia per altre, i gracies.

Amb els regidors aquells que volien suprimir aquest repart de llet al natural i que lograren que l'Ajuntament acordés que des de primer d'any passat els remats de cabres desapareixessin dels carrers de la ciutat.

Fou una mida tan ben comptista que ara, després d'un any, al veure els remats pels carrers, no podem menys de recordar-nos dels regidors.

Ja compendran perquè veient cabres pensen en els regidors; i no voldriem ofendre a ningú, eh? Prenguin en compte la sinceritat d'aquesta aclaració els regidors... i les cabres.

Aviat començarà la campanya preparatoria i de propaganda per a les eleccions a diputats a Corts.

Prepareu-vos a sentir coses estranyes, però falagueres.

Una d'extranya, per exemple, que ja comença a circular:

Ja volen presentar per dos altres llocs al senyor Macià.

Una de falaguera: Sembla que no es presentarà per enlloc en Saenz de Barés.

Ho creiem molt possible.

El ferm monàrquic romanonista don Tomás

Caballé ha llençat l'idea de regalar, per subscripció popular, al rei d'Espanya, un palau a Barcelona.

Ell ja ha llençat la idea, ara els altres que esquitxin els quartos.

No hi creiem res.

Ens sembla que aquest palau serà una segona edició del temple de la Sagrada Família.

Els regionalistes del districte tercer regalen una vara al seu regidor.

Una vara de nard?

Una vara de carreter?

Si és de nard, florirà a les seves mans en una mançuet eterna.

Si és de carreter pot-ser caigui un dia o altre a les seves costieies.

Solucions a les endevinalles de números anteriors:

- 1.ª A la xarada I.—Caràtula.
- 2.ª A la xarada II.—Corneta
- 3.ª Al anagrama.—Marge-Germà.
- 4.ª Al jeroglífic I.—Calamars.
- 5.ª Al jeroglífic II.—Un pa com unes hosties.

XARADA

A dues nenes molt maques *hú-tres* dono fa temps-ha; l'una es diu *invers-dos prima* i l'altra *primera-quart*. Com les dues molt m'agraden no sé a quina declaro'm i al veure elles ma gran calma fins me tracten de *total*.

Joan Aubert Manent

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C^{ia}